

единъ човѣкъ, който обичалъ голѣмство и задоволствие. Съ него Хенрихъ навикналъ на гостби, на празенъ и весель животъ, и придобилъ прѣкалено познание за кралевската си власть. Той, като станалъ на години, заселилъ се въ Саксония, направилъ тамъ яки огради, и притѣснявалъ Саксонци ти съ тежко даване за да обдържа свойтъ дворъ (областьта, въ която се располагалъ кралскии дворъ, споредъ обичайтъ длъжна била да го снабдява съ потрѣбни ти за храна и съ човѣци за различни работи). Саксонски ти графове и рицари повече то били наскърбени отъ самовластие то и отъ надварно то отнасение на младий краль; тии се хванали за оръжие то и го испѣдили отъ земята си. Хенрихъ повикалъ на помощъ съшти ти франконски и други васали; побѣдилъ Саксонци ти, и зель люто да имъ откъстыва за възстание то. Тогова Саксонци ти отишли до папата, и го помолили да отѣди тѣхната работа съ Хенриха. Тая случка станала причина за явна прѣспирня между властьта царска и папска.

Григорий VII и Хенрихъ IV. Христянство то се распространявало въ Западна Европа повече то отъ Римъ, та затова Римъ-папа станалъ глава на всичко то западно духовенство. Негова та духовна власть се усилила най-много откакъ западна та или Латинска та църква се отдѣлила отъ источна та или Гръцка та. Папи ти, като имали духовна та власть, гледали да заловятъ и свѣтска та. Обстоятелства та имъ помагали добрѣ. Пипинъ Късий имъ дарилъ въ Италия една цѣла область, която била отнета отъ Лангобарди ти. Великий Карлъ приелъ царска та корона отъ рѣцѣтѣ на Римскии първосвещенникъ; ногови ти прѣемници вървѣли по съштии примѣръ. Нъ въ съшто то врѣме и сами ти папи зависили отъ царе ти. Най-вече Отонъ и негови ти прѣемници гледали да усвоятъ Римъ и да въскачватъ на папскии прѣстолъ свои привърженци; нъ